

Muốn có những nghệ sĩ nồng lòng với đất nước, thì phải có những chương trình khuyến khích, nâng đỡ họ.

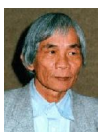
Đọc bài viết của ông Đỗ Văn Phúc về vấn đề ca sĩ hời hợt và ca hát Việt Nam, tôi không thấy chạnh lòng và không thấy không viết lên một vài suy nghĩ về vấn đề này.

Ngay từ đầu bài viết, ông Đỗ Văn Phúc trích lời ông Đào Duy Từ để khép tất cả các nghệ sĩ vào bốn chữ "Xoàng ca vô loài", và cho dù cuối bài, ông viết thêm một câu rằng "Những cũng xin đừng vì đưa cơm nếm mà mong mà ngó ta là xoàng ca vô loài, thì nghĩ p cho những nghệ sĩ có lòng và có tài cách".

Nội dung trong bài viết chỉ quy trách những nghệ sĩ đã về Việt Nam trình diễn, những tác giả đã không nhìn thấy rằng con số nghệ sĩ về Việt Nam trình diễn trong suốt 36 năm qua, chỉ khoảng VÀI CHỤC người, trong tổng số cả ngàn nghệ sĩ tài hời hợt, tức là một tỉ lệ rất ít so với tỉ lệ Việt kiều và nước thăm quê hương và sĩ số người Việt trên toàn thế giới.

Đầu tôi muốn nói lên ở đây là có những nghệ sĩ mà cho đến nay, tâm lòng của họ dù đã bao nhiêu lần đổ vỡ mới, đổ vỡ trở bóng những sự tiến thoái, những vấn đề chỉ về Việt Nam trình diễn. Những trường hợp điển hình như danh ca Thanh Thúy, dù đã về Việt Nam nhiều lần để làm việc thi đấu, những vấn đề quy tâm không bao giờ hát cho chỉ để ở trong nước. Còn rất nhiều những ca sĩ khác, già có, trẻ có, thanh cũ có, thanh mới có, không bỏ choáng một buổi những sự tiến thoái, không vì đam mê danh vọng hão huyền, vấn trung thành với công việc người Việt tài hời hợt, vậy thì tại sao chỉ có những lời chê bai nghệ sĩ, mà không hề có một lời vinh danh những người đó?

Trước đây dĩ nhiên thời Việt Nam Cộng Hòa, chính quyền Việt Nam có cả một bộ Dân văn và Chiêu hồi, có cả một lực lượng những sĩ hùng hậu, tức ca sĩ cho đến nhạc sĩ sáng tác, có cả một ngân khoản lớn lao để tài trợ cho các chương trình đó. Thế những ra tài hời hợt, những nghệ sĩ đầu tranh chấp đoạt trong cô đơn, âm thầm. Một một Trầm Tử Thiêng với những ca khúc đẹp, đến Trần Thiến Thanh với những bài hát võ lính, và ngay cả một đây là nhạc sĩ du ca Nguyễn Đức Quang, họ chỉ được vinh danh khi họ nhận một lễ đài, và danh dự nhất với họ là phôi được lá cờ vàng ba sọc đỏ lên chiêng quan tài trước khi chôn cất. Thế những khi còn sống, có ai nghĩ tới họ, và họ đã chết trong cô đơn nếu không muốn nói là có những trường hợp nghèo khó tới cùng.

~~Đang tải hình ảnh, vui lòng chờ đợi.~~